

Danmarks Apotekerforenings bemærkninger til lovforslaget

ad § 1

Som nyt stk. 3 i § 1 bør medtages den i gældende lovs § 7, stk. 1, 2. punktum, anførte bestemmelse: »I bevillingen kan ikke pålægges forpligtelser eller tages forbehold, der ikke har lovhjemmel.«

Begrundelse: Der er *meget* vidtgående muligheder for regulering af apoteksdriften med lovforslagets mange og meget rummelige myndigelser. Derfor bør dette overordnede princip fortsat findes.

ad § 2

Ingen bemærkninger.

ad § 3, stk. 2

Bestemmelsen er først dukket op i 3. udkast til lovforslag.

Ministeriets motivering i bemærkningerne går alene på, at det »ikke anses for hensigtsmæssigt« med en sådan tilknytning.

Historisk er nogle af de betydeligste danske medicinfabrikker og medicingrossistvirksomheder udviklet fra apotekervæsenet af initiativrige apotekere, hvilket fremover er udelukket.

På baggrund af den spinkle motivering bør bestemmelsen udgå, da den er en urimelig begrænsning af en apotekers erhvervsretigheder og initiativ.

ad § 4

Der er med formuleringen intet til hinder for en væsentlig ændring i antallet af selvstændige apoteksenheder. I andre sammenhænge (Ølgaard-udvalgets rapport) tilkendegives intentioner om en kraftig forøgelse af antallet af apoteksfilialer på bekostning af selvstændige enheder.

Med den strukturrationalisering, der har fundet sted de seneste 10 år (i alt 33 apoteker nedlagt) er der ikke behov for de store ændringer i antallet af selvstændige apoteker – og der vil heller ikke blive det – og ministeri-

ets opfattelse er udtryk for en centralistisk holdning til skade for de mindre bysamfunds beståen og befolkningens service.

Det bør derfor i bemærkningerne præciseres, at der ikke sigtes mod større ændringer i antallet af *selvstændige* apoteksenheder.

ad § 4, stk. 4

Hvis indenrigsministeren udnytter sin bemyndigelse, er det et meget vidtgående økonomisk indgreb i en apotekerbevilling og ganske uacceptabelt. En apoteker vil leve i urimelig usikkerhed, fordi han fremover ikke vil vide, om han får dækning for sine investeringer og honorering for at varetage den ekstra opgave, det er at drive apoteksfilial.

Der er ikke behov for et sådant indgreb, og bestemmelsen i § 4, stk. 1, bør derfor omformuleres til:

»Overførsel af en filial fra et apotek til et andet eller omdannelse af en filial til en selvstændig enhed kan dog kun finde sted i forbindelse med bortfald af apotekerbevillingen, eller såfremt apotekeren samtykker heri.«

I øvrigt bør afgørelser truffet af indenrigsministeren med hjemmel i § 4 kunne indbringes for et særligt forhandlingsudvalg, jfr. nedenfor.

ad § 5, stk. 3

Denne bemyndigelse til indenrigsministeren er overflødig og vidtgående. I de sidste mange år har der kun været en enkelt – særegen – sag (Rødovre Centrum), hvor ministeriet ønskede en sådan hjemmel. Den konkrete sag løstes i øvrigt siden med lavere omkostninger og bedre service til følge, end såfremt ministeriets forslag var blevet fulgt.

Ønskes bestemmelsen alligevel bevaret, må huslejerefusionsordningen være så rummelig, at en apoteker i et sådant sjældent tilfælde holdes skadesløs. Apotekeren vil nemlig være ude af stand til at forhandle sig frem til en anden husleje end den, ejeren forlanger, thi placeringen er afgjort af 3. part.